

Bilag 5.

HÅNDVÆRKS RÅDET

Den 31. maj 1972.

Håndværksrådet har tidligere ved skrivelse til udvalget af 3. ds. gjort opmærksom på, at det fremsatte forslag til lov om dagpenge ved sygdom, tilskadekomst eller fødsel indeholdt en række uheldige momenter. Betænkningen fra socialudvalget tager imidlertid efter rådets opfattelse ikke tilstrækkelige hensyn til særligt de mindre og mellemstore erhvervsvirksomheder, hvorfor rådet herved tillader sig på ny at rette henvendelse til udvalget, dels ved nærværende skrivelse og dels ved personligt foretræde.

Indledningsvis kan rådet erklære sig enig i målsætningen med det fremsatte lovforslag, og også i målsætningen med det efter vor mening uheldige i loven: Afskaffelsen af karensdagene for lønmodtagere. Rådet er enig i, at der bør tilstræbes den størst mulige lighed mellem de forskellige erhvervsaktive grupper, og at forskellen mellem funktionærer og arbejdere udjævnes.

Vi mener imidlertid fortsat, at det skridt, som man nu vil tage, er for drastisk, og at man ikke kan overskue konsekvenserne ved den nye ordning.

Undersøgelser inden for de grafiske fag, hvor man har afskaffet karensdagene, synes at bekræfte vor betænkelighed ved den totale afskaffelse af karensdagene, og vi har hverken i bemærkningerne til forslaget eller i betænkningen kunnet finde omstændigheder, som har mindsket denne betænkelighed. Et er at have den principielle overbevisning, at man altid fra den første sygedag skal være sikret, noget andet er de praktiske ulemper ved en øjeblikkelig gennemførelse af ordningen.

Afskaffelsen af karensdagene er som nævnt ikke i sig selv betænkeligt, men det er derimod den økonomiske risiko, som arbejdsgiveren påføres ved forslagets eventuelle gennemførelse. Det er således ikke betryggende, at det i den del af betænkningen, som omtaler adgangen for arbejdsgiveren til at forsikre sig mod ansattes sygdom, nævnes,

at forsikringspræmien „foreløbig“ bør ansættes til 3,5 pct. Såfremt erhvervslivets betænkeligheder viser sig at være berettigede, er der risiko for, at de 3,5 pct. kan blive ganske væsentligt forhøjet.

Særligt for bygge- og anlægssektoren kan dette være meget uheldigt, da denne forøgede udgift ikke i medfør af fastprisordningen kan indregnes i prisen. Udgiften, som jo ikke kunne forudses for igangværende byggerier, skal efter fastprisreguleringen bæres af tilbudsgiveren, da risikoen for løn- og omkostningsstigninger normalt påhviler denne. Dette finder rådet kritisabelt på et område som dette, hvor der kan forventes betydelige udgiftsstigninger.

I øvrigt vil rådet erindre om en omstændighed, som tilsyneladende ikke har været særlig stærkt fremme, nemlig at de forøgede arbejdsgiverudgifter ikke, bortset fra fastprisbyggerier, kan undgå at påvirke det generelle prisniveau opetter. Erhvervslivet har ikke andre muligheder end at lægge konstaterede merudgifter på priserne, hvilket kan have uheldige virkninger i andre relationer.

Et andet meget væsentligt led i lovforslaget er den adgang, selvstændige har til at forsikre sig selv — dog kun unge selvstændige, da de midaldrende synes at være forfordelt ved forslaget. Den sociale sikring af den selvstændige, som foreslås, er alene en sikring ved langvarig sygdom, da der jo til denne gruppe først kan udbetales dagpenge efter 5 uger. Det er fortsat rådets opfattelse, at denne forlængede arbejdsgiverperiode ikke modsvares af afskaffelsen af det tidligere forslags 1 pct. arbejdsgiverbidrag.

Under henvisning til det ovenfor fremførte vil rådet anbefale, at karensproblematikken tages op til fornyet overvejelse, og at det samtidig undersøges, hvorledes man bedre kan sikre den selvstændige erhvervsdrivende i tilfælde af egen sygdom.

P. R. V.

M. J. Rosenberg.